

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Dieviška dėkingumo dovana

Dėkingą širdį išsiugdome reikšdami dėkingumą savo Dangiškajam Tėvui už Jo palaiminimus ir aplinkiniams už viską, ką jie atneša į mūsų gyvenimą.

Tai buvo nuostabi sesija. Kai buvau paskirtas Bažnyčios prezidentu, sakiau: „Paimsiu sau vieną užduotį – būti Tabernakulio choro partarėju.“ Labai didžiuojuosi savo choru!

Mama man kartą tarė: „Tomi, labai didžiuojuosi viskuo, ką nuveikei. Bet turiu tau vieną pastabą: turėjai neapleisti pianino.“

Taigi nuėjau prie pianino ir pagroju jai muzikinį numerį: „Na eime, na eime į gimimo dieną...“¹ Tada pabučiavau ją į kaktą, ir ji apkabino mane.

Galvoju apie ją. Galvoju apie savo tėvą. Galvoju apie visus tuos visuotinius įgaliotinius, kurie paveikė mano gyvenimą, galvoju apie našles, kurias lankiau, – 85-kias – su paukštiena jų orkaitei ar trupučiu pinigų jų piniginei.

Vieną aplankiau vėlyvą vakarą. Buvo vidurnaktis. Kai nuvykau į slaugos namus, budėtojas tarė: „Esu tikras, kad ji miega, bet ji prašė būtinai ją pažadinti, sakydama „Žinau, kad jis ateis.“

Paėmiau ją už rankos, ji pavadinino mane vardu. Ji nemiegojo. Ji

prispaudė mano ranką prie savo lūpų ir tarė: „Žinojau, kad ateisi.“ Kaip gi galėjau neateiti?

Taip mane veikia graži muzika.

Mano mylimi broliai ir seserys, girdėjome įkvėptus pranešimus apie tiesą, viltį ir meilę. Mūsų mintys nukrypo į Tą, kuris apmokėjo mūsų nuodėmes, kuris parodė mums, kaip turėtume gyventi ir kaip melstis, kuris savo paties poelgiais parodė tarnavimo palaiminimus, – būtent į mūsų Viešpatį ir Gelbėtoją Jėzų Kristų.

Luko knygoje, 17 skyriuje, apie Jį skaitome:

„Keliaujant į Jeruzalę, teko Jėzui eiti tarp Samarijos ir Galilėjos.

Įeinantį į vieną kaimą, jį pasitiko dešimt raupsuotų vyrų. Jie sustojo atstu ir garsiai šaukė: „Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų.“

Pažvelgęs į juos, Jėzus pasakė: „Eikite, pasirodykite kunigams!“ Ir beeidami jie pasveiko.

Vienas jų, pamatęs, kad išgijo, sugrįžo atgal, balsu šlovindamas Dievą.

Jis dėkodamas parpuolė Jėzui po kojų. Tai buvo samarietis.

Jėzus paklausė: „Argi ne dešimt pasveiko? Kur dar devyni?“

Niekas nepanorėjo sugrįžti ir atiduoti Dievui garbę, kaip tik šitas svetimtautis!“

Ir tarė jam: „Kelkis, eik! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave.“²

Dievui įsikišus, šie raupsuotieji buvo apsaugoti nuo kankinančios lėtos mirties ir gavo naują galimybę gyventi. Vienas raupsuotasis, išreiškęs dėkingumą, pelnė Mokytojo palaiminimą, devyni raupsuotieji savo nedėkingumu – Jo nusivylimą.

Mano broliai ir seserys, ar mes neužmirštame dėkoti už gaunamus palaiminimus? Nuoširdus dėkojimas ne tik padeda mums suvokti savo palaiminimus, bet ir atrakina dangaus duris bei padeda jausti Dievo meilę.

Mano mylimas draugas prezidentas Gordonas B. Hinklis sakė: „Jeigu esate dėkingi, nesate arogantiški, pasipūtę ir egocentiški; gyvenate dėkingumo dvasioje; tai jums dera ir tai palaimins jūsų gyvenimą.“³

Biblijoje, Mato knygoje, yra kitas pasakojimas apie dėkingumą, šį kartą apie tai, kaip jį išreiškė Gelbėtojas. Jam tris dienas keliaujant tyrais, paskui Jį sekė ir kartu su Juo keliavo virš 4 000 žmonių. Jam jų pagailo, nes gal išstis tris dienas jie buvo nevalgę. Tačiau Jo mokiniai klausė: „Iš kur dykumoje mums imti tiek duonos, kad galėtume pasotinti šitokią minią?“ Kaip ir daugelis iš mūsų, mokiniai matė tik tai, ko trūksta.

„Jėzus jų paklausė: „Kiek turite duonos?“ Jie atsakė: „Septynis kepa-liukus ir kelias žuvelės.“

Jis liepė žmonėms susėsti ant žemės. Tada paėmė septynis duonos

kepaliukus ir žuvis, *padėkojo*, laužė ir davė mokiniams, o mokiniai žmonėms.“

Atkreipkite dėmesį, kad Gelbėtojas dėkojo už tai, ką jie turėjo, – ir įvyko stebuklas: „Visi valgė ir pasisotino. Ir pririnko nulikusią gabaliukų septynis pilnus krepšius.“⁴

Visi esame patyrę akimirką, kai matome tik tai, ko neturime, užuot žiūrėję į savo palaimas. Graikų filosofas Epiktetas sakė: „Išmintingas yra tas, kas nesisieloja dėl to, ko neturi, bet džiaugiasi tuo, ką turi.“⁵

Dėkingumas yra dieviškas principas. Per apreiškimą pranašui Džozefui Smitui Viešpats sakė:

„Visame kame dėkosi Viešpačiui, savo Dievui. ...

Ir niekuo žmogus neįžeidžia Dievo, arba jo rūstybė neužsidega prieš nieką kitą, kaip tik prieš tuos, kurie nepripažįsta visame jo rankos ir nepaklūsta jo įsakymams.“⁶

Mormono Knygoje mums prisakyta, kad gyventume „kasdien dėkodami už daugybę pasigailėjimų ir palaiminimų, kuriuos [Dievas] teikia jums“⁷.

Nepriklausomai nuo aplinkybių, kiekvienas iš mūsų turime už daug ką dėkoti, jeigu tik stabtelėsime ir pagalvosime apie savo palaimas.

Tai yra nuostabus metas gyventi žemėje. Nors šiais laikais pasaulyje yra daug negerovių, yra ir daug teisingų ir gerų dalykų. Yra sėkmingų santuokų, gimdytojų, mylinčių savo vaikus ir besiaukojančių dėl jų, draugų, kurie rūpinasi mumis ir padeda mums, mokytojų, kurie moko. Mūsų gyvenimai palaiminti begale būdų.

Mes galime pakylėti save, taip pat ir kitus, atsisakydami pasilikti neigiamų minčių viešpatijoje, ir savo širdyje ugdyti dėkingumo nusistatymą. Jei nedėkingumas priskirtinas prie sunkių nuodėmių, tai dėkingumui skirta vieta tarp kilniausių dorybių. Kažkas yra pasakęs, kad „dėkingumas yra ne tik viena iš didžiausių dorybių, bet ir visų kitų šaltinis“⁸.

Kaip galime savo širdyje ugdyti dėkingumo nusistatymą? Prezidentas Džozefas F. Smitas, šeštasis Bažnyčios

prezidentas, pateikė atsakymą. Jis sakė: „Dėkingas žmogus pasaulyje mato daugybę dalykų, už kuriuos gali būti dėkingas; jo manymu, gėris nusveria blogį, meilė nugali pavydą, šviesa išveja tamsą iš jo gyvenimo.“ Jis tęsė: „Išdidumas sužlugdo mūsų dėkingumą ir į jo vietą pasodina savanaudiškumą. Kaip daug laimingesni esame su dėkingu ir mylinčiu žmogumi, ir kaip stropiai, per pamaldų gyvenimą, turėtume ugdyti dėkingumą Dievui ir žmogui!“⁹

Prezidentas Smitas sako mums, kad raktas į dėkingumą yra pamaldus gyvenimas.

Ar materialūs turtai daro mus laimingus ir dėkingus? Gal trumpam. Tačiau to, kas teikia tikrą ir ilgalaikę laimę bei dėkingumą, negalima nupirkti už jokių pinigų: tai mūsų šeima, Evangelija, geri draugai, mūsų sveikata, mūsų sugebėjimai, aplinkinių meilė mums. Deja, tai yra dalykai, kuriuos leidžiame sau laikyti savaime suprantamais.

Anglų rašytojas Oldesas Haksliis rašė: „Dauguma žmonių turi beveik neribotą sugebėjimą priimti dalykus kaip savaime suprantamus.“¹⁰

Dažnai kaip savaime suprantamus priimame net žmones, kurie nusielpo didžiausio mūsų dėkingumo. Nelaukime, kol bus per vėlu išreikšti tą dėkingumą. Vienas vyras, kalbėdamas apie mylimus žmones, kurių neteko, taip išreiškė savo liūdesį: „Pamenu tas laimingas dienas, ir dažnai man kyla noras išsakyti mirusiems tą dėkingumą, kurio jie nusielpė gyvenime ir kurio taip retai susilaukdavo.“¹¹

Mylimųjų praradimas mūsų širdyje beveik neišvengiamai sukelia apgailėstą. Tad sumažinkime šiuos jausmus, kiek tai mūsų galioje, – dažnai išreiškdami savo meilę ir dėkingumą aplinkiniams. Niekada nežinome, kaip greitai bus per vėlu.

Taigi, dėkingą širdį išsiugdome reikšdami dėkingumą savo Dangiškajam Tėvui už Jo palaiminimus ir aplinkiniams už viską, ką jie atneša į mūsų gyvenimą. Tai reikalauja sąmoningų pastangų – bent jau kol būsime tikrai išmokę ir išsiugdę dėkingumo nusistatymą. Dažnai jaučiamės dėkingi ir

linke išreikšti dėkingumą, bet užmirštame tai padaryti ar tiesiog to nepadarome. Kažkas yra pasakęs, kad „jausti dėkingumą ir neišreikšti jo yra tas pats, kaip įpakuoti dovaną ir jos neįteikti“¹².

Dažnai mums sunku susitelkti į palaimas, kai savo gyvenime susiduriame su sunkumais ir problemomis. Tačiau, jei ieškosime pakankamai giliai ir stropiai, galėsime pajusti ir suvokti, kiek daug mums duota.

Pasidalinsiu su jumis pasakojimu apie vieną šeimą, kuri sugebėjo išvelgti savo palaiminimus tikrai sunkiomis aplinkybėmis. Šį pasakojimą perskaičiau prieš daugelį metų ir išsaugojau dėl jo žinios. Jį parašė Gordonas Grynas, o išspausdino žurnalas American prieš daugiau nei 50 metų.

Gordonas pasakoja apie tai, kaip jis augo ūkyje Kanadoje, kur jis ir jo broliai bei seserys turėdavo skubėti namo iš mokyklos, kai tuo tarpu kiti vaikai žaisdavo kamuoliu ir eidavo maudytis. Tačiau jų tėvas sugebėjo padėti jiems suprasti, kad jų darbas duos vaisių. Tai būdavo ypač akivaizdu po derliaus nuėmimo, kai šeima švėsdavo Padėkos šventę, nes tą dieną jų tėtis įteikdavo jiems didžią dovaną. Jis suskaičiuodavo viską, ką jie turi.

Padėkos dienos rytą jis nusivėsdavo juos į rūšį, kur buvo krepšiai obuolių, aruodai burokų ir smėlyje saugomų morkų, kalnai bulvių maišuose, o taip pat žirnių, grūdų, pupelių ir pilnos lentynos džemų, uogienių ir kitokio konservuoto maisto. Jis liepdavo vaikams viską stropiai suskaičiuoti. Tada jie eidavo į daržinę ir įvertindavo, kiek ten buvo tonų šieno ir kiek bušelių grūdų klėtyje. Jie suskaičiuodavo karves, kiaules, vištas, kalakutus ir žąsis. Jų tėtis sakydavo, kad nori įvertinti jų padėtį, bet jie žinojo, kad iš tikrųjų jis norėjo, kad tą šventės dieną jie suvoktų, kaip gausiai Dievas juos palaimino ir atlygino jiems už visas jų darbo valandas. Galiausiai, kai jie susėsdavo prie vaišių, kurias būdavo paruošusi mama, palaiminimai būdavo juntami.

Tačiau Gordonas pažymėjo, kad Padėkos diena, kurią jis prisimena

su didžiausiu dėkingumu, buvo tais metais, kada jie, regis, neturėjo už ką būti dėkingi.

Tie metai prasidėjo gerai: jiems buvo likę šieno, daugybė sėklos, ke-turios vados paršelių; ir jų tėvas turėjo truputį santaupų, kad vieną dieną galėtų nusipirkti šieno keltuvą – nuostabią mašiną, kurią daugelis ūkininkų svajojo turėti. Tais pačiais metais į jų miestelį buvo įvesta elektra – tačiau ne jiems, nes jie neturėjo tiek pinigų.

Vieną vakarą, kai Gordonos mama buvo užsiėmusi didžiuoju skalbimu, įėjo tėtis, perėmė iš mamos skalbimo lentą ir paprašė jos pailsėti ir užsiimti mezgimu. Jis tarė: „Tu daugiau laiko skalbi, nei miegi. Ar nemanai, kad mums reiktų nurimti ir įsivesti elektrą?“ Nors ir apsidžiaugusi šia perspektyva, ji nubraukė ašarą, pagalvojusi apie šieno keltuvą, kurį teks pamiršti.

Taigi tais metais į jų gatvelę buvo atvesta elektros linija. Nors tai nebuvo kažkas gražaus, tačiau jie įsigijo kuklią skalbimo mašiną, kuri pati dirbo visą dieną, ir skaisčias lemputes, kurios tabalavo kiekvieno kambario palubėje. Nebereikėjo pildyti žibalinų lempų, nebereikėjo karpyti dagčių, nebereikėjo plauti suodinių jų kaminėlių. Tos lempos tyliai nukeliavo į pastogę.

Elektros įvedimas į jų ūkį buvo be-maž paskutinis geras dalykas, atsitikęs jiems tais metais. Vos tik javai pradėjo dygti, prasidėjo lietūs. Kai pagaliau vandenys nuseko, neliko nė daigėlio. Jie pasėjo iš naujo. Bet lietūs vėl išmušė daigus. Bulvės supuvo purve. Jie pardavė porą karvių, visas kiaules ir kitus gyvulius, kurių neketino parduoti, už labai žemą kainą, nes ir kiti buvo priversti daryti tą patį. Visas jų derlius tais metais buvo šiek tiek ropių, kurios kažkaip ištvėrė tas liūtis.

Vėl atėjo Padėkos šventė. Mama pasakė: „Gal šiais metais ją praleiskim. Mums net žąsies neliko.“

Tačiau Padėkos dienos rytą

Gordonos tėtis pasirodė su kiškiu ir paprašė savo žmoną jį paruošti. Ji nenoriai ėmėsi darbo, sakydama, kad reikės ilgai virti tą kietą seną mėsą. Kai galiausiai ji buvo padėta ant stalo su išlikusiomis ropėmis, vaikai atsiskakė valgyti. Gordonos mama apsiverkė. Tada Gordonos tėtis padarė keistą dalyką. Jis nuėjo į pastogę, atsinešė žibalinę lempą, pastatė ją ant stalo ir įžiebė. Jis liepė vaikams išjungti elektros lemputes. Kai liko tik viena ta lempa, jiems buvo sunku patikėti, kad anksčiau buvo taip tamsu. Jie stebėjosi, kaip iš viso kažką galėjo įžiūrėti be tų skaisčių elektros lempučių.

Maistas buvo palaimintas ir visi valgė. Po pietų visi sėdėjo tylėdami. Gordonas rašė:

„Nuolankioje senosios lempos prietemoje vėl pradėjome aiškiai matyti...“

Tai buvo puikus maistas. Kiškienos skonis buvo kaip kalakutienos ir ropės buvo skaniausios, kokias tik buvome valgę...

Mūsų šeima, nepaisant viso neprieklaus, buvo didžiulis mūsų turtas.¹³

Mano broliai ir seserys, reikšti dėkingumą yra maloninga ir garbinga; gyventi iš dėkingumo yra kilnu ir tauru; bet nuolat gyventi dėkinga širdimi reiškia pasiekti dangų.

Kadangi šį rytą esu paskutinis kalbėtojas, meldžiu, kad be viso kito, už ką esame dėkingi, visada atmintume būti dėkingi savo Viešpačiui ir Gelbėtoji Jėzui Kristui. Jo šlovinga Evangelija atsako į svarbiausius gyvenimo klausimus: Iš kur mes atėjome? Kodėl esame čia? Kur mūsų dvasios kelias, kai numirsimė? Gyvenantiems tamsoje Evangelija atneša dieviškos tiesos šviesą.

Jis mokė mus, kaip melstis. Jis mokė mus, kaip gyventi. Jis mokė mus, kaip numirti. Jo gyvenimas yra meilės palikimas. Jis gydė ligonius; Jis įkvėpdavo prislėgtuosius; Jis gelbėjo nusidėjėlius.

Galiausiai Jis liko vienas. Kai kurie apaštalai abejojo; vienas Jį

išdavė. Romėnų kareiviai perdūrė Jam šoną. Įtūžusi minia atėmė Jam gyvybę. Tačiau nuo Golgotos kalvos tebeskamba Jo gailestingi žodžiai: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą.“¹⁴

Kas buvo šis „sielvarto vyras, pažįstantis širdgėlą“?¹⁵ „Kas yra šis šlovės Karalius“¹⁶, šis Viešpačių Viešpats? Jis yra mūsų Mokytojas. Jis yra mūsų Gelbėtojas. Jis yra Dievo Sūnus. Jis yra mūsų išgelbėjimo priežastis. Jis moja: „Sekite paskui mane.“¹⁷ Jis moko: „Eik ir tu taip daryk.“¹⁸ Jis prašo: „Laikykites mano įsakymų.“¹⁹

Tad sekime paskui Jį. Sekime Jo pavyzdžiu. Pakluskime Jo žodžiams. Tai darydami atiduodame Jam dievišką dėkingumo dovaną.

Nuoširdžiai, iš visos širdies meldžiu, kad kiekvieno iš mūsų gyvenime atspindėtų nuostabi dėkingumo dorybė. Tegul ji įsismelkia į pačią mūsų sielą dabar ir amžiams. Šventu Jėzaus Kristaus, mūsų Gelbėtojo vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. John Thompson, „Birthday Party“, *Teaching Little Fingers to Play* (1936), 8.
2. Luko 17:11–19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 250.
4. Žr. Mato 15:32–38; kursyvas pridėtas.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, trans. George Long (1888), 429.
6. Doktrinos ir Sandorų 59:7, 21.
7. Almos 34:38.
8. Cicero, in *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, sel. H. L. Mencken (1942), 491.
9. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 263.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations* (1954), 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), 4.
12. William Arthur Ward, in Allen Klein, comp., *Change Your Life!* (2010), 15.
13. Pritaikyta iš H. Gordon Green, „The Thanksgiving I Don't Forget“, *Reader's Digest*, Nov. 1956, 69–71.
14. Luko 23:34.
15. Izaijo 53:3.
16. Psalmių 24:8.
17. Mato 4:19.
18. Luko 10:37.
19. Jono 14:15.

Mokymai mūsų laikams

Melchizedeko kunigijos ir Paramos bendrijos pamokos kiekvieną ketvirtą mėnesio sekmadienį bus skirtos „Mokymams mūsų laikams“. Kiekvieną pamoką galite paruošti iš vienos ar daugiau paskutinės visuotinės konferencijos kalbų. Kurias kalbas reikėtų panaudoti, gali pasirinkti kuolo ir apygardos prezidentai, arba jie gali šią atsakomybę pavesti vyskupams ir skyrių prezidentams. Vadovai turi pabrėžti, jog labai svarbu užtikrinti, kad Melchizedeko kunigijos broliai ir Paramos bendrijos seserys tą patį sekmadienį studijuotų tas pačias kalbas.

Ketvirtųjų mėnesio sekmadienių pamokų klausytojus skatiname studijuoti ir atsinešti į pamokas žurnalą, kuriame yra paskutinės visuotinės konferencijos medžiaga.

Patarimai, kaip pasiruošti mokytis iš šių kalbų

Melskitės, kad tuomet, kai studijuosite šias kalbas ir jas dėstysite,

su jumis būtų Šventoji Dvasia. Jums gali kilti pagunda paruošti pamoką pagal kitą medžiagą, bet patvirtinta mokymo medžiaga yra konferencijos kalbos. Jūsų užduotis yra padėti kitiems mokytis ir gyventi pagal Evangeliją, kaip to buvo mokoma paskutinėje visuotinėje Bažnyčios konferencijoje.

Peržvelkite šias kalbas, ieškodami principų ir doktrinų, kurie atitinka klasės narių poreikius. Taip pat šiose kalbose ieškokite pasakojimų, Raštų ištraukų ir teiginių, kurie padėtų jums mokytis šių tiesų.

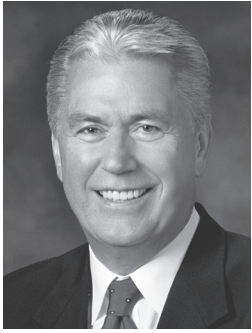
Susidarykite planelį, kaip dėstysite tuos principus ir doktrinas. Jūsų planelis turi apimti klausimus, kurie klasės nariams padėtų:

- Kalboje ieškoti principų ir doktrinos.
- Apmąstyti jų reikšmę.
- Dalintis nuomonėmis, idėjomis, išgyvenimais ir liudijimais.
- Pritaikyti tuos principus ir doktriną gyvenime.

MĖNESIAI	KETVIRTO SEKMADIENIO PAMOKŲ MOKOMOJI MEDŽIAGA
2010 m. lapkritis – 2011 m. balandis	Kalbos, išspausdintos 2010 m. lapkričio <i>Liahonoje</i> *
2011 m. gegužė – 2011 m. spalio	Kalbos, išspausdintos 2011 m. gegužės <i>Liahonoje</i> *

*Šias kalbas (daugeliu kalbų) galite rasti interneto svetainėje conference.lds.org.

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas
Antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Apie tai, kas svarbiausia

Jei dėl gyvenimo ir jo pašėlusio ritmo bei daugelio suspaudimų jums sunku džiūgauti, galbūt dabar yra tinkamas laikas persiorientuoti į tai, kas svarbiausia.

Nuoostabu, kiek daug galime išmokti apie gyvenimą tirdami gamtą. Pavyzdžiui, mokslininkai, pažiūrėję į medžio kamieno rieves, gali padaryti moksliskai pagrįstus spėjimus apie klimatą ir augimo sąlygas prieš šimtus ar net tūkstančius metų. Vienas iš dalykų, kurį galime sužinoti tirdami medžių augimą, yra tai, kad idealiomis sezoninėmis sąlygomis jų augimas yra normalus. Tačiau nepalankiomis sąlygomis medžiai pristabdo augimą ir savo energiją skiria pagrindiniams dalykams, būtiniams išgyvenimui.

Dabar kai kurie iš jūsų tikriausiai mąstote: „Visa tai labai gerai, bet ką bendro tai turi su lėktuvo pilotavimu?“ Na, leiskite paaiškinti.

Ar esate skridę lėktuvu ir jautę turbulenciją? Dažniausiai turbulenciją sukelia skirtingų kryptių oro srovės, dėl kurių lėktuvas yra blaškomas ir siūbuojamas visomis kryptimis. Nors lėktuvai sukonstruoti taip, kad atlaikytų daug stipresnę turbulenciją, nei

tą, su kuria galite susidurti įprastinio skrydžio metu, vis tik tai gali kelti nerimą keleiviams.

Ką, jūsų manymu, daro pilotai, kada susiduria su turbulencija? Pradedantis pilotas gali manyti, kad greičio padidinimas būtų geras sprendimas, nes tai padėtų greičiau praskristi turbulenciją. Bet tai gali būti neteisingas sprendimas. Profesionalūs pilotai supranta, jog yra optimalus greitis, kuriuo reikia skristi per turbulenciją, kad jos poveikis būtų minimalus. Dažniausiai tai reiškia greičio sumažinimą. Tas pats principas tinka ir ant kelio esantiems greičio ribojimo kalneliams.

Taigi, susidūrus su nepalankiomis aplinkybėmis, geras patarimas būtų pristabdyti, laikytis kurso ir susitelkti ties svarbiausiais dalykais.

Šiuolaikinio gyvenimo ritmas

Tai paprasta pamoka, bet labai svarbu ją išmokti. Kai kalbame apie medžius ar turbulenciją, viskas atrodo logiška, bet stebina tai, kaip lengva

nepaisyti šios pamokos, kada šiuos principus reikia taikyti savo pačių kasdieniniame gyvenime. Kuomet užklumpa sunkumai, užgriūna nelaimė, ištinka tragedija, labai dažnai bandome išlaikyti tą patį pašėlusį tempą ar net jį padidinti. Kažkodėl manome, kad kuo labiau padidinsime tempą, tuo mums bus geriau.

Viena iš šiuolaikinio gyvenimo savybių yra tai, kad judame vis greičiau, nepriklausomai nuo turbulencijos ar kliūčių.

Būkime atviri – lengva būti užimtiems. Visi galime sugalvoti darbų sąrašą, kuris perpildytų mūsų dienvakarę. Kai kurie gali manyti, kad jų pačių savivarba priklauso nuo jų darbų sąrašo apimties. Jie užtvindo savo laisvalaikį susirinkimais ir nereikšmingais dalykais – net sunkumų ir nuovargio metu. Kadangi bereikalingai apsunkina savo gyvenimą, jie dažnai pradeda jausti nusivylimą, sumažėjusį džiaugsmą ir prasmės stoką gyvenime.

Sakoma, kad bet kokia vertybė, dėl kurios persistengta, gali tapti yda. Tai tikrai tinka mūsų tvarkaraščių perpildymui. Galiausiai atsitiks taip, kad mūsų pasiekimai taps kliūtimis, o ambicijos – akmeniu po kaklu.

Kokia išeitis?

Išmintingi žmonės supranta ir pritaiko mokymus apie medžio kamieno rieves ir oro turbulenciją. Jie atsispiria pagundai įsitraukti į pašėlusį kasdienio gyvenimo tempą. Jie naudojami patarimu „Gyvenimas yra kažkas daugiau nei jo greitinimas.“¹ Trumpai kalbant, jie susitelkia ties svarbiausiais dalykais.

Vyresnysis Dalinas H. Ouksas neseniai vykusioje visuotinėje konferencijoje mokė: „Turime atsisakyti kai

kurių gerų dalykų, kad pasirinktume kitus, geresnius ar geriausius, kadangi jie ugdo tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir stiprina mūsų šeimas.“²

Geriausių dalykų ieškojimas neišvengiamai nuves prie pagrindinių Jėzaus Kristaus Evangelijos principų – paprastų ir gražių tiesų, kurias mums apreiškė rūpestingas, amžinas ir visa žinantis Tėvas Danguje. Šie esminiai doktrinos ir principai, nors tokie paprasti, kad ir vaikas suprastų, atsako į painiausius gyvenimo klausimus.

Grožis ir aiškumas glūdi paprastume, kurio mes dažnai nevertiname ieškodami sudėtingų sprendimų.

Pavyzdžiui, ne taip seniai astronautai ir kosmonautai apskridę žemę pastebėjo, kad tušinukai kosminėje erdvėje neveikia. Taigi, kai kurie labai protingi žmonės ėmėsi spręsti šią problemą. Tai pareikalavo tūkstančių valandų bei milijonų dolerių, kol galiausiai jie išrado rašiklį, kuris gali rašyti bet kur, bet kokioje temperatūroje ir beveik ant bet kokio paviršiaus. Bet ką gi darė astronautai ir kosmonautai iki tol, kol ši problema buvo išspręsta? Jie paprasčiausiai naudojo pieštukus.

Leonardui da Vinčiui priskiriamas posakis „genialumas glūdi paprastume“³. Žvelgdami į pagrindinius Laimės plano, Išgelbėjimo plano, principus galime pastebėti ir gėrėtis jo paprastumu ir aiškumu, mūsų Dangiškojo Tėvo išminties elegancija ir grožiu. Savo gyvenimo suderinimas su Jo gyvenimu yra mūsų išminties pradžia.

Pagrindų galia

Pasakojama, kad legendinis amerikietiško futbolo treneris Vincas Lombardis turėjo ritualą, kurį atlikdavo pirmąją treniruočių dieną. Jis paimdavo kamuolį, parodydavo jį sportininkams, kultivuojantiems šį sportą jau daugelį metų, ir sakydavo: „Ponai, ... *tai* yra futbolo kamuolys!“ Jis kalbėdavo apie jo dydį, formą, kaip jį galima spirti, nešti ar perduoti kitam. Jis nusivesdavo komandą į tuščią aikštę ir sakydavo: „Tai yra futbolo aikštė.“ Jis aprodydavo ją, apibūdindavo jos išmatavimus, formą, taisykles ir kaip žaisti.⁴

Šis treneris žinojo, kad net šie patyrę žaidėjai ir komanda, daug pasiekti galėjo tik įvaldę pagrindus. Jie galėtų išnaudoti savo laiką kartodami sudėtingus žaidimo judesius, bet neišvaldę žaidimo pagrindų, niekada netaptų komanda čempione.

Manau, kad daugelis iš mūsų intuityviai suprantame, kokie svarbūs yra pagrindai. Tiesiog, kartais mus blaško dalykai, kurie atrodo patrauklesni.

Spauda, platus žiniasklaidos pasirinkimas, elektroniniai įrankiai ir prietaisai – visi naudingi, kai tinkamai naudojami – gali tapti žalingais iškrypimais arba izoliacinėmis kameromis.

Tačiau tarp visų balsų ir pasirinkimų, ištiestomis rankomis stovi nuolankus Žmogus iš Galilėjos. Jis laukia. Jo žinia paprasta: „Ateik ir sek paskui mane.“⁵ Ir Jis nekalba per galingą megafoną. Jis kalba švelniu, tyliu balsu.⁶ Evangelijos žiniai labai lengva paklusti tarp informacijos srovių, talžančių mus iš visų pusių.

Šventieji Raštai ir gyvųjų pranašų žodžiai pabrėžia pagrindinius Evangelijos principus ir doktrinas. Priežastis, dėl kurios grįžtame prie šių pagrindinių principų, tyrų doktrinų, yra ta, kad jie yra vartai į gilią tiesą. Jie yra durys į kvapą gniaužiančius patyrimus – nepraėję pro duris jų nepatirtume. Šie paprasti, pagrindiniai principai yra raktas į darnų gyvenimą su Dievu ir žmogumi. Tai yra raktai, atrakinantys dangaus langus. Jie veda mus į ramybę, džiaugsmą ir supratimą, kuriuos Dangiškasis Tėvas pažadėjo savo vaikams, kurie Jį girdi ir Jam paklūsta.

Brangūs mano broliai ir seserys, būtų gerai pristabdyti, gyventi optimaliu mūsų aplinkybėms greičiu, susitelkti į svarbiausius dalykus, žvelgti aukštyn ir tikrai matyti tai, kas svarbiausia. Būkime atidūs pagrindiniams principams, kuriuos mūsų Dangiškasis Tėvas davė savo vaikams ir kurie bus turiningo ir vaisingo žemiškojo gyvenimo pagrindas su amžinosios laimės pažadais. Jie mokys mus viską daryti „išmintingai ir tvarkingai; nes nereikia, kad [bėgtume] greičiau, nei leidžia [mūsų] jėgos. [Bet] būtina, kad

[būtume stropūs], kad per tai [galėtume] laimėti apdovanojimą“⁷.

Broliai ir seserys, stropus svarbiausių dalykų vykdymas nuves mus pasaulio Gelbėtoją. Štai todėl mes kalbame apie Kristų, mes džiūgaujame Kristumi, mes pamokslaujame apie Kristų, mes pranašaujame apie Kristų, kad galėtume žinoti į kokį šaltinį galime žvelgti savo nuodėmių atleidimo.⁸ Tarp šiuolaikinio gyvenimo sudėtingumo, painiavos ir skubėjimo, tai yra „dar pranašesnis kelias“⁹.

Taigi, kas tie pagrindiniai dalykai?

Kai kreipiamės į savo Dangiškąjį Tėvą ir prašome Jo išminties dėl svarbiausių dalykų, vėl ir vėl sužinome apie keturius svarbiausius santykius: santykius su Dievu, su savo šeima, su savo artimu ir su savimi. Jei atidžiai pažvelgsime į savo gyvenimą, pamatysime, kur nuklydome nuo dar pranašesnio kelio. Mūsų supratimo akys bus atvertos ir mes pastebėsime, ką reikia padaryti, kad išgrynintume savo širdis ir perorientuotume savo gyvenimus.

Visų pirma mūsų santykiai su Dievu yra švenčiausi ir svarbiausi. Esame Jo dvasiniai vaikai. Jis yra mūsų Tėvas ir trokšta, kad būtume laimingi. Kada, ieškodami Jo mokomės apie Jo Sūnų Jėzų Kristų, atveriamė savo širdį Šventosios Dvasios įtakai, mūsų gyvenimas tampa stabilesnis ir saugesnis. Mes jaučiame didesnę ramybę, džiaugsmą ir pasitenkinimą, kada iš visų jėgų stengiamės gyventi pagal Dievo amžinąjį planą ir laikytis Jo įsakymų.

Mes tobuliname savo santykius su savo Dangiškuoju Tėvu, kuomet mokomės iš Jo, bendraujame su Juo, atgailaujame dėl savo nuodėmių ir aktyviai sekame Jėzumi Kristumi, nes „niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per [Kristų]“¹⁰. Kad sustiprintume savo santykius su Dievu, turime prasmingai leisti laiką kartu su Juo. Laiko skyrimas kasdienei asmeninei maldai bei Raštų studijavimui ir nuolatinės pastangos būti vertam turėti galiojančią šventyklos rekomendaciją – tai kelios išmintingos laiko ir pastangų investicijos, kurios priartins mus prie

Dangiškojo Tėvo. Atkreipkime dėmesį į Psalmyne išsakytą kvietimą: „Taikykitės ir žinokite, kad aš esu Dievas.“¹¹

Antrieji, svarbiausieji santykiai, tai santykiai su savo šeima. Kadangi „jokia sėkmė negali kompensuoti nesėkmės“¹² šioje srityje, šeimai turime skirti svarbią vietą savo gyvenime. Mes vystome gilius ir kupinus meilės šeimos santykius kartu darydami paprastus dalykus, pavyzdžiui, drauge pietaudami, rengdami šeimos namų vakarus ir tiesiog smagiai leisdami laiką kartu. Šeimos santykiuose *meilė* iš tikrųjų skamba *l-a-i-k-a-s*, laikas. Laiko skyrimas vienas kitam yra raktas į darnią šeimą. Kalbame ne apie vienas kitą, bet vienas su kitu. Mes mokomės vienas iš kito ir branginame tiek savo panašumus, tiek ir skirtumus. Kuriame dievišką ryšį vienas su kitu, kuomet kreipiamės į Dievą per šeimos maldą, Evangelijos studijavimą ir garbinimą sekmadieniais.

Tretieji svarbiausi mūsų santykiai, tai santykiai su savo artimu. Šiuos santykius vienu metu tik su vienu žmogumi puoselėjame būdami jautrūs kitų reikmėms, tarnaudami jiems ir aukodami savo laiką bei talentus. Man paliko gilų įspūdį viena sesuo, kurią slėgė amžiaus bei ligų našta. Nepaisydama to, kad mažai ką galėjo nuveikti, ji stengėsi daryti, ką galėjo – klausyti. Taigi, kiekvieną savaitę ji ieškojo žmonių, kurie atrodė susikrimtę ar

nusiminę, ir praleisdavo savo laiką išklausydama juos. Koks palaiminimas ji buvo daugelio žmonių gyvenime.

Ketvirtieji, svarbiausi santykiai, tai santykiai su pačiu savimi. Rodos, keista turėti santykius su pačiu savimi, bet jie yra. Kai kurie žmonės nesutaria su savimi. Jie ištisą dieną kritikuoja ir menkina save, kol pradeda savęs nekęsti. Norėčiau jums patarti pristabdyti lėkimą pirmyn ir skirti šiek tiek daugiau laiko geriau save pažinti. Vaikščiokite gamtoje, stebėkite saulėtekį, gėrėkitės Dievo kūriniais, apmąstykite sugrąžintosios Evangelijos tiesas ir išsiaiškinkite, ką jums asmeniškai jos reiškia. Išmokite save pamatyti tokį, kokį jus mato Dangiškasis Tėvas – Jo brangią dukterį ar sūnų su dievišku potencialu.

Džiūgaukite tyra Evangelija

Broliai ir seserys, būkime išmintingi. Atsigrežkime į tyrus sugrąžintosios Jėzaus Kristaus Evangelijos doktrinos vandenį. Džiaugsmingai gerkime juos, skaidrius ir švarius. Dangūs vėl atverti. Jėzaus Kristaus Evangelija vėl žemėje, ir jos paprastos tiesos yra neišsenkantis džiaugsmo šaltinis!

Broliai ir seserys, tikrai turime rimtą priežastį džiūgauti. Jei dėl gyvenimo ir jo pašėlusio ritmo bei daugelio suspaudimų jums sunku džiūgauti, galbūt dabar yra tinkamas laikas persiorientuoti į tai, kas svarbiausia.

Stiprybė ateina ne iš skubotų veiksmų, o iš tvirto stovėjimo ant tvirto tiesos ir šviesos pagrindo. Ji ateina, kai savo dėmesį ir pasitangas skiriame sugrąžintos Jėzaus Kristaus Evangelijos pagrindams. Ji ateina, kai skiriame dėmesį patiem svarbiausiems dieviškiems dalykams.

Truputi supaprastinkime savo gyvenimą. Atlikime būtinus pakeitimus, kad perorientuotume savo gyvenimą į taurų paprastos nuolankios krisčioniškos mokinystės grožį – kelią, kuris visuomet veda link prasmingo, džiugaus ir ramaus gyvenimo. Palikdamas savo palaiminimą, šito meldžiu šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Mahatma Gandhi, in Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 356.
2. Dalinas H. Ouksas, „Geri, geresni ir geriausi dalykai“, 2007 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
3. Leonardo da Vinci, in John Cook, comp., *The Book of Positive Quotations*, 2nd ed. (1993), 262.
4. Vince Lombardi, in Donald T. Phillips, *Run to Win: Vince Lombardi on Coaching and Leadership* (2001), 92.
5. Luko 18:22.
6. Žr. 1 Karalių 19:12.
7. Žr. Mozijo 4:27.
8. 2 Nefio 25:26.
9. 1 Korintiečiams 12:31; Etero 12:11.
10. Jono 14:6.
11. Psalmių 46:10.
12. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42; see also Conference Report, Apr. 1935, 116.